

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

A la platja moralitzada.

—No ens hi entendrem mai! Perquè ell's es'an per la moralitat i nosaltres per la «immoralitat».

FEROTYL
ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)
 (MANCA DE VIGOR SEXUAL)

Es el més poixant estimulant de l'activitat neuro-espino-médulo-genital. Sinérgic i homo-estimulasa de les glándules intersticials. Produce pfluglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fosfura, ni cantárides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUIBLE PER A RECOPRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Dufrem
 Alt de Sant Pere, 60 - BARCELONA - Teléfon 18631

Preu: 21'75 ptes.

CASA
ARTERO
 REGISTRADA

Presenta als seus clients els **PREUS MES REDUITS** en màquines de tallar cabells.

Llibreteria, 9 (tocant la Plaça la República) **BARCELONA**

Consultori Mèdic del Dr. CASASSA
VIES URINARIES, SÍFILIS I PELL
 Preus Econòmics
 De 11 a 1, i de 5 a 7-Festius de 11 a 1 - Tallers, 29, entl.

TEATRE COMIC
EXIT EXIT

de l'opereta bufa original de Ramos de Castro i Mayral
 música de PABLO LUNA

Al cantar el gallo

FRONTO NOVETATS

Tots els dies grandiosos partits tarda i nit

ELS MILLORS PILOTARIS

Voleu passar una bona estona?
 Aneu al FRONTÓ NOVETATS

CINE TALIA
UNA MUJER PARA DOS
 en espanyol, per Gary Cooper i Myriam Hopkins
AL LLEGAR LA PRIMAVERA
 per Wagner Baster
LA SORPRESA DEL DIVORCIO
 en espanyol
REVISTA I DIBUIXOS

Cafés del Brasil
 Per tot Espanya

Exigiu els cafès del Brasil
 Són els més fins i aromàtics

CASES BRASIL
 BRACAFÉ
 PELAYO - CARIOCA

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
Arrepentides, 8 - Telèf. 21361
BARCELONA

Fora de Barcelona:

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

El Monstre! L'Anticrist!

UNA senyora emmantellinada —rosaris entortolligats al braç i llibre d'anar a missa a la mà, negror atapeïda per fora i per dintre— classificava, un dia, així, el senyor Azaña dient-li: «El monstre! L'Anticrist!»

I aquests mots, fills d'un historicisme ben pronunciat, despertaven mostres d'aprovació entre

els qui escoltaven l'emmantellinada.

Hem recordat això davant les paraules pronunciades pel senyor Azaña en el míting celebrat a València el diumenge passat: —«L'odi m'ha perseguit d'una faisó aferrissada». — «Fa molts anys que ningú no ha despertat l'odi que he despertat jo.»

El dia que escoltàrem la senyora, els seus bruels ens semblaren una cosa extraordinàriament còmica. ¿Era possible que ningú trobés que la posició política de n'Azaña el pogués fer semblar una cosa tan terrible com un Anticrist o un monstre?

Ha estat a poc a poc que ens hem anat convenent de l'odi que s'ha anat acumulant damunt del senyor Azaña.

¿I per què? Aquest és el problema que ens hem posat. ¿I per què?

¿Es el senyor Azaña un destructor social, com pot fer creure l'evocació de l'Anticrist feta per la senyora emmantellinada? ¿Es el senyor Azaña un revolucionari furibund, drac de cent boques, com pot fer creure la similitud que li va trobar amb un monstre, la dona dels rosaris i llibre de missa?

En un país de política normal, el senyor Azaña hauria estat un bon polític burgès, amb la gran condició política de saber veure les realitats del seu país. El senyor Azaña ha reformat, no ha revolucionat, qui sap si aquesta és la seva gran condició i el seu gran defecte.

Espanya —i ens referim a l'Espanya tradicional— veu amb pitjors ulls les reformes que les revolucions. No existeix la convivència ni la visió total: Tot són odis i punts de vista. El «Salvador» mai no va a salvar el conjunt, va a salvar un grup determinat. Existeixen les coses intangibles i, el qui es creu amb dret de menjar a boca plena defensarà amb les urpes la part de racció que li prenguin. Els màrtirs ideològics d'ahir semblen haver assegurat una renta vitalícia als aprofitats d'avui. Els conqueridors de baluard s'han fet seves les fortaleses i que ningú no els disputi el dret d'aixecar i abaixar quan vulguin el pont llevadís. Una reforma va més directament contra aquest conglomerat-crosta que una revolució. Són gent que no té altre somni que viure i vegetar a l'ombra d'una muralla. Tot el qui pertorbi el seu son de paràsits —un son musculer, que és un son viu— els farà xisclar. Es amb els ulls plens de lleganyes de mandra que criden: «monstre»,

«Anticrist», als perturbadors de la seva son, entre els quals s'ha comptat principalment Manuel Azaña.

Manuel Azaña ha estat això, un endegador. Tot endegador ha de començar per posar les coses a lloc i limitar, fixant-los, els espais que els corresponen. El treball d'endegar presuposa el de podar branques, escursar rels, tallar tentacles, ésser just i equitatiu distribuïdor. Ai la cridòria que aixecarà el qui endegui! Es la cridòria i l'odi que ha aixecat Manuel Azaña.

Home convençut que una República no és el mateix que una Monarquia, va voler que tothom conegués el canvi i trepitgés la terra de nous camins. Però hi havien tants paràsits en els encruïllaments de la política d'Estat, eren tants els qui volien donar gat per llebre al poble i que la diferenciació dels règims fos una diferenciació de noms i no una diferenciació d'habituds, que la feina d'un endegador (només d'un reformador), ha hagut de portar-nos les convulsions que hem pogut constatar. Repetim que una revolució autèntica no n'hauria portades tantes.

La revolució talla, escombra, suprimeix. Un pis pot quedar bé amb pocs mobles si se saben suprimir els de destorb. Consti que no fem l'apologia de les revolucions —i així voldríem que ho entengués el qui ha de passar tutelament els ulls damunt el qui escrivim abans que els hi passin els altres—. Reflexionem damunt de fets i comentem ensenyances històriques. I ens porta a semblants consideracions el fet inexplicable del revolucionarisme que ha estat el resultat d'una política mitjana, una política d'acontentament, una política de nivell, o sigui la política de Manuel Azaña.

Manuel Azaña féu de paret de contenció als ardors del socialisme hispànic. Manuel Azaña regulà coses que semblaven d'impossible regularització i que feia anys i anys que frenetitzaven la política del país. ¿Per què Manuel Azaña —perfecte home de centre— ha vist llampeguejar damunt seu, més que el Sinai, muntanya que no se sap evocar sinó a la llum del llampec d'odi de Jehovà? ¿Per què Manuel Azaña ha despertat la ira cega d'un dretisme o inconscient o bé orb? ¿Per què Manuel Azaña ha pogut ésser titllat d'Anticrist, de monstre?

Ai del qui desvetlla els qui dormen, en un país de son! Ai del qui anivella, en un país de privilegis!

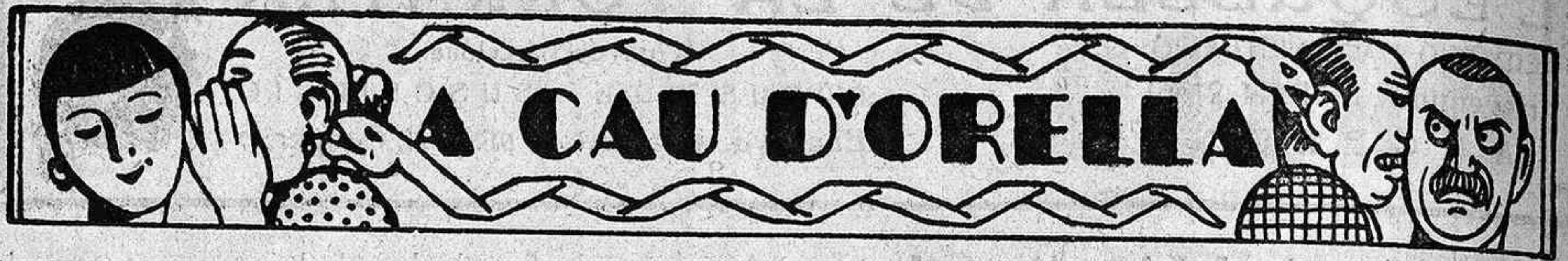
Un Diputat català va dir al Parlament Espanyol unes paraules assenyadíssimes: el senyor Magraner. En preguntar-li per què ell, milionari, es feia advocat de reivindicacions obreres, el senyor Magraner va contestar si fa no fa: —«Prefereixo donar la meitat del que tinc que no pas que m'ho prenguin tot.»

Aquest treball feia per a les dretes, el senyor Azaña: nivellar, consolidar, donar la meitat. Fins en l'afer de l'Estatut de Catalunya la posició del senyor Azaña fou aquesta. Ho escolteu, vosaltres?

I li diuen «anticrist» i «monstre» els qui li haurien de donar les gràcies.

No hi ha com la política per posar-nos davant de casos inversemblants!

En els col·legis aristocràtics

En els col·legis aristocràtics, que són els dels religiosos, naturalment, es respira una atmosfera completament contrària a Catalunya.

Sabem que en la darrera Junta tinguda pels de l'Associació «Protectora de l'Ensenyança Catalana», un dels membres s'aixecà per denunciar aquest fet: «Una néta seva va a un col·legi de religioses. La néta volia fer una felicitació en català per al seu avi. La mongeta va contestar-li: «Hablar en catalán con los padres i abuelos presupone una gran dosis de mala educación.» I consti que el membre de l'«Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana» féu protestes d'ésser catòlic practicant, abans de fer la seva denúncia.

Un altre cas: Un pare escriu a un Director de Col·legi religiós excusant el seu fill de no assistir a la classe. I li escriu en català. Contesta del religiós: «Le ruego me mande las futuras excusas en castellano, pues, en el colegio, el castellano es el idioma oficial.»

El pare ha d'escusar altra vegada al noi i torna a fer-ho en català. Sota l'excusa, hi posa aquesta nota: «Li envio novament l'excusa en català perquè el català és l'idioma oficial de casa meva.» No hem de dir que aquest pare, en acabar el curs, va treure el seu fill d'un col·legi tan religiosament castellà i oficialesc.

Podríem anar relatant casos de niciesa político-religiosa. Amb els dos esmentats, n'hi ha prou.

Que no es queixin, després, aquests senyors que utilitzen l'hàbit per fer la pitjor de les polítiques: la que fereix la dignitat nacional.

De la mateixa escola

Quan es té una gran personalitat, es fa escola de seguida. El senyor Polo, està ben afiliat al seu partit, i ha sabut aprofitar les lliçons del Mestre.

L'altre dia, en una societat de barriada, calgué al senyor Polo presentar un correligionari antropòleg, al qual es vol enlairar per fer-lo ocupar grans llocs.

Segons ens diuen, el senyor Polo va fer l'elogi del savi en els brindis del banquet i va constatar, després d'uns grans ditirambes: «Este sabio antropófago»...

La veritat és que els correligionaris s'havien afartat com a caníbals en l'àpat —«sopar fraternal»— dedicat al savi.

Quan en les altes esferes es comentà la «ficada de peus a la galleda» d'en Polo, un docte professor en la matèria va exclamar: «A aquest senyor Polo, li hauré d'aplicar un «corrosiu»».

El Benjamí de la família

El Benjamí de la família és l'Ullet, subsecretari ahir, i avui regidor del nostre miravolant Ajuntament. Com tot Benjamí que s'estimi, el senyor Jesús Ullet

està descontent i es queixa d'haver davallat de categoria.

L'altre dia, en el seu despatx de l'Ajuntament, les seves queixes prengueren un to elegíac que trencava el cor:

—«Sempre he estat sacrificat en ares dels meus germans —ens diuen que deia—, i en ares del partit. M'ha sacrificat el meu il·lustre Cap, don Alexandre Lerroux; m'ha sacrificat l'il·lustradíssim senyor Rocha (segon de bord); i ara m'ha sacrificat l'honorable i mai prou ben ponderat senyor Pic i Pon. Però no hi fa res, no hi fa res —continuava amb to patètic el senyor Jesús Ullet, Conseller Municipal— joestic ací per servir els interessos sagrats del partit i els dels meus il·lustres correligionaris.»

—«I els de la Ciutat» —va fer un bona fe que escoltava els planys del Benjamí.

—«Naturament, i els de la Ciutat» —replicà el senyor Ullet—. «Pero entienda que actualmente la ciudad somos nosotros, a pesar de que nos llamen «la banda del empastre»».

Quines llengües més «vespertines» corren per la ciutat!

Nosaltres donem la nostra conformitat a les assenyades paraules del Benjamí de la gran família radical, senyor Ullet. I ens fem càrrec dels seus planys de sacrificat!

El poble vol festes

El senyor Xavier Calderó, de la Lliga, va tenir un

—Mamà, aquesta Venus és de Milo, oi?
—No és de marbre.

dia una magnífica idea lluminosa: fer unes grans festes de primavera per portar gent a Barcelona i fomentar el turisme internacional vers la nostra ciutat.

La idea, que semblava haver quedat flotant al vent, ha estat novament recollida per la Comissió Consistorial de Turisme i festes, presidida pel mateix Xaxier Calderó, pare de la idea. I, segons sembla, aviat tornarem a tenir festes.

Com que, segons la Comissió, els mesos de juny i juliol són els més exhuberants en «llum, color i temperatura», aquestes grans festes podrien començar per la revetlla de Sant Joan i acabar cap el dotze o quinze de juliol: una quinzena de frare. Es tracta de grans festes esportives, excursions, cavalcades, representacions extraordinàries, etc.

De primer antuvi, semblava que enguany no hi havia temps per a fer tot això. Però després —i fet el descobriment que el poble vol festes, i els Gestors Municipals també— es té la impressió que la quinzena primaveral de Barcelona —més o menys gran— ja se celebrarà enguany.

Ai que estem contents! Des dels temps de la Dictadura que no ens havíem divertit tant i, francament, ja trobàvem insuportable el temps que ha transcorregut des del 14 d'abril passat sense poder-nos adonar amb la contemplació de carrosses artístiques, compararia de les Províncies, rues carnavalesques, i tot allò que tan alt posa el nom d'una Administració!

Vinguin festes i vingi tirar la casa per la finestra! Si el poble ho vol —i els gestors municipals també— qui pot atrevir-se a anar contra desigs tan legítims?...

Després que vingui l'etern ingenu a fer estalvis!

Noms egregis

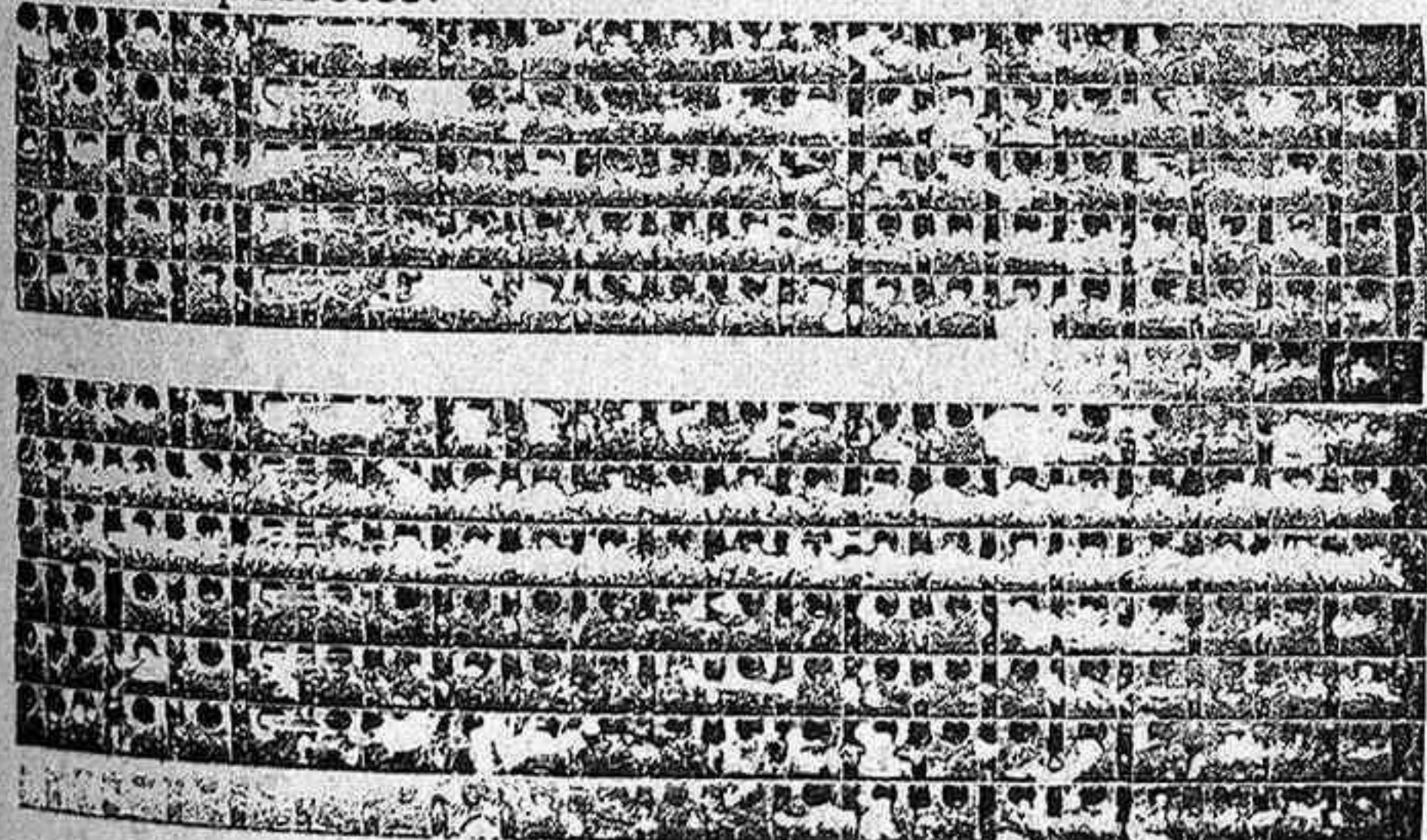
La Comissió consistorial de Turisme i Festes està composta pel senyor Calderó, President, i pels senyors Farrero, Roldós, Roviralta, Bassols, Misserachs, Quintana, Vendrell i Blanch.

Voldríem que aquests egregis noms conegudíssims, en lloc d'ésser impressos modestament en el blanc d'una pàgina d'aquest setmanari, ho fossin damunt la blanca fredor del marbre que ells han d'abrandar un dia o altre —ho profetitzem!— amb la glòria de la seva fama.

Amen!

Resultats del «no votar»

Ha estat presentat al Govern un projecte de llei perquè siguin retornats a la Companyia de Jesús els edificis que aquests ensotànats tenien a Barcelona, Deusto i València, el valor dels quals puja a 160 milions de pessetes.

Diuen que diuen...

Que el gran Llistosella —cap municipal i catalanista de tota la vida— arran del 6 d'octubre va voler que tots els documents que sortissin del seu despatx fossin redactats en castellà.

Que el senyor Rué —ex-director de «La Humanitat»— és un dels actuals secretaris del senyor Pic i Pon.

Que el senyor Culí, cap de la Secció d'Hisenda, en el Municipi, que fou nomenat per l'Esquerra Director del Timbre, fa actualment unes extraordinàries genuflexions versallesques al regidor governatiu senyor Viza.

Que l'Ortega, un dels qui —segons ells— va posar la bandera republicana a la Casa Gran el dia 14 d'abril (amb perdó del senyor Batistini que també assegura que el qui la va posar fou ell), també forma en la cort dels secretaris del senyor Pic.

I ara fins la propera setmana.

Un altre èxit d'en Calero

En Calero, el gran Calero, diuen que fou el qui descobrí que els del peix volien trencar el descans dominical. I com que «les coses» d'en Calero es veu que s'escolten, de seguida vingué la marejada.

—«¿Qui són els del peix que volen obrir el diumenge?»— Ningú no es presentà a subscriure la petició del tancar.

Fetes averiguacions i més averiguacions, sembla que ha resultat que els qui volien tancar no eren els d'ací sinó els peixeters del Nord.

¿Que la cosa és estranyíssima? Naturalment. «Coses» d'en Calero. ¿Per què el desig dels del Nord ha d'influir en el descans dominical barceloní? Misteri, coses d'en Calero!

Un altre dia parlarem de les combinacions que fa en Calero amb els mossos del Mercat.

No ho toqui, per ara...

Quan el senyor Jesús Ullet entrà al despatx de la Presidència d'Eixample es diu que hi va trobar paper i sobres amb la capsalera de n'Etanislau Duran i Reinalts.

—«No els llanceu!»— ens asseguren que va ordenar Jesús Ullet—. «Qui sap si encara hi tornaran a servir!»

Obeint l'ordre del senyor Jesús Ullet el paper timbrat amb el nom del senyor Duran i Reinalts fou dipositat en el seu lloc en espera de poder tornar a servir.

D'això se'n diu economia!

- Què diu aquest discurs del P. E. N. Club?
- No sé què de visca la llibertat de premsa...
- Tatxa-ho!

GLOSSARI

ENRIC MORERA

El dia 22 d'aquest mes, el mestre Enric Morera va complir setanta anys. Quan la nova va córrer ningú no s'ho volia creure. Enric Morera, l'home fort, vigorós, septuagenari? I cà! Ens donaven un Morera per altre.

Malgrat tot, és cert. No ment la fe de naixement. Enric Morera va venir al món el 22 de maig de 1865. El que passa és que el gran músic és de bona fusta i amb la fortitud de la seva ànima, amb la vigoria del seu cos fet de sarments i el tremp del seu caràcter indòmit, és un remarcable exemplar d'home autènticament jove que es destaca, com un cas singular, entre una munió d'artistes i intel·lectuals desmaiats i decrepits que repapiegen als tres anys escassos d'haver fet la primera comunió.

Diuen que, a Enric Morera, l'ha conservat el seu geni. El geni, que molt sovint vol dir el sentiment actiu de la pròpia dignitat, i el geni, que és l'esperit de la música del nostre compositor.

Enric Morera ha compost moltes obres, però ens semblen poques pel mateix motiu que trobem jove el seu autor i que, en altres aspectes, fa que ens resulti curta la conversa amb una persona agradable i l'audició d'una comèdia ben reeixida.

I això que en l'obra musical d'Enric Morera tot és substància. Música que ens penetra per tots els sentits i que a més d'harmonia té plasticitat.

Tota la música de Morera és com un gran cant, com un himne triomfal, exaltador de tot el que és digne d'èsser exaltat i enderrocador de tot el que no mereix subsistir. Escolteu una sardana, una cançó, un coral, una pàgina qualsevulla de la música d'Enric Morera i us sentiu de seguida animats a posar-vos dempeus i a emprendre un camí amb els braços a punt per a realitzar quelcom. Per això hem dit que tota la seva música era himne, himne en el sentit ampli, noble del mot, no pas a estil dels xims-xims de platerets i bombo que gasten els de l'altra banda.

La música catalana ha donat, almenys, una dotze-

na mal comptada de compositors de primer ordre; però saltant per damunt del virtuosisme i dels refinaments estilístics, tots molt valuosos i que constitueixen un motiu d'orgull per a l'art de Catalunya, destaquen dues figures que el poble considerarà sempre com la seva ànima i el seu cant propis: Clavé i Morera, el pa i el vi de la nostra comunió espiritual.

Morera és vibrant, robust, enèrgic i exultador perquè ajunta en el seu esperit una gran fe patriòtica i humana amb la voluntat de victòria. S'ha entès perfectament amb tots els poetes que no són d'hivernacle. És un compositor, com digué faceciosament Rafael Moragues, que no s'ha posat mai faldilles. És, en una paraula, el qui ha fet espetegar a l'aire les flàmules encenses de:

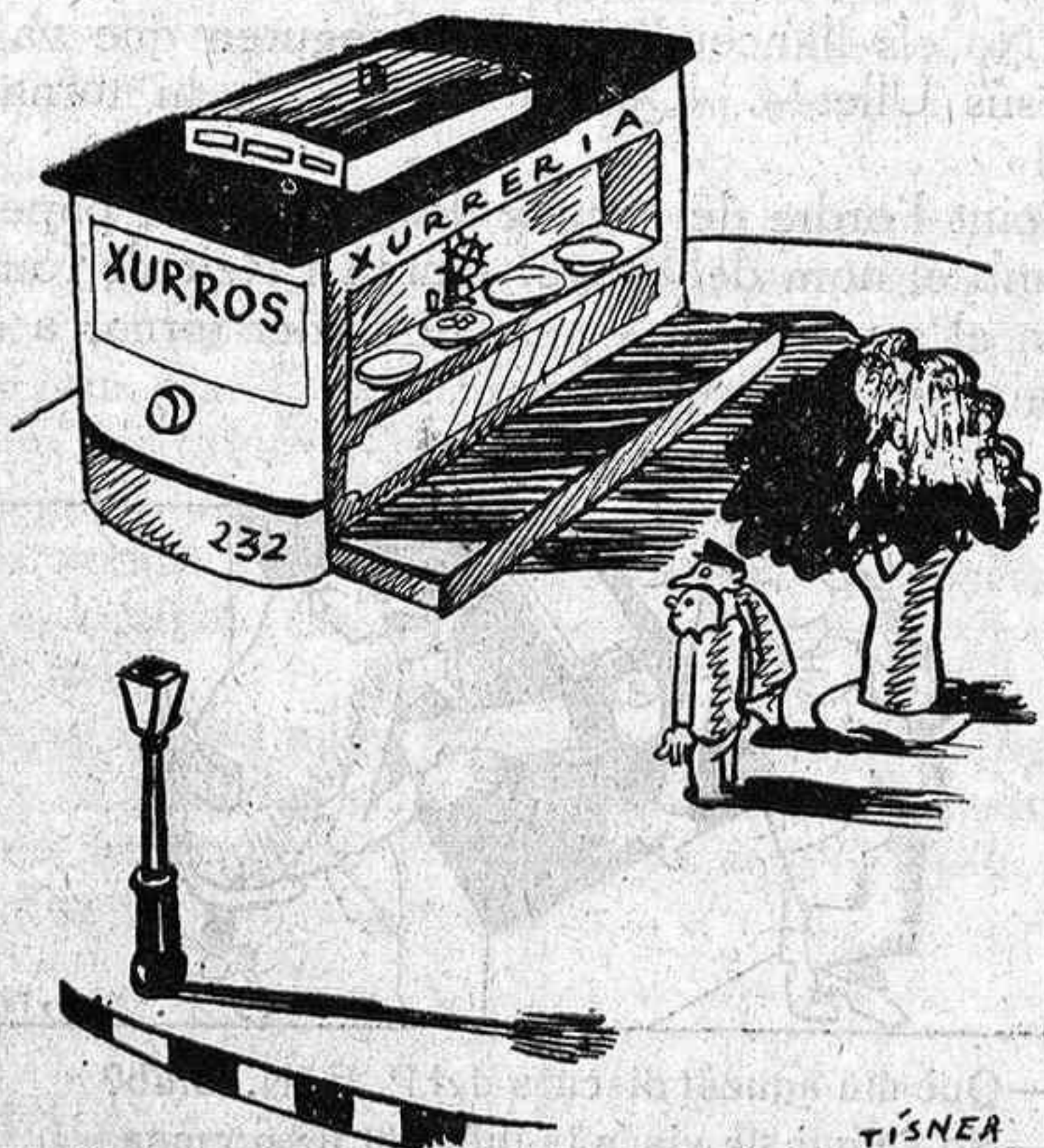
«Som i serem gent catalana...»

de «La Santa Espina» i la imprecació de:

«Que al butxí que s'hi atreveixi se li osqui la destràl»,

de «L'arbre sagrat».

PANICAL.

—Em jugaria qualsevol cosa que això ja és un dels tramvies arrendats!

L'Ex-President de la Generalitat de Catalunya Sr. Lluís Companys, el qual ha declarat en la causa que es segueix contra el darrer Govern de la Generalitat.

Esports

Cronòmetre

LA XVIIena. VOLTA A CATALUNYA

Demà comença la Volta Catalunya, aquesta primera gran prova internacional que es correu a Espanya i de la qual té compte d'organitzar la Unió Esportiva de Sants.

Demà per dissetena vegada prendran la sortida els corredors ciclistes per llançar-se carretera enllà, pels camins de Catalunya, per tal de dibuixar amb les rodes de les seves màquines la silueta de la nostra terra catalana i recollir el xardorós tribut d'admiració dels pobles situats al llindar de la ruta, pobles de ponent, de muntanya, de llevant, dels plans d'Urgell i de l'Empordà bo i sentint batre llurs cors en l'afany d'aconseguir un triomf o una honorable classificació.

La Volta a Catalunya és ja una prova tan nostra, tan eminentment popular que el poble la sent com cap altra; tot s'enjoia de festa per celebrar la festa major de l'esport, que és una mena de festa major de la raça.

Hom diria, en veure els pobles obrir-se per rebre amb flors i estretes de mà els homes de bronze amb llurs poltres d'acer, que reben en ells el correu esportiu dels pobles d'enllà, la pols dels camins dels quals han recollit a mesura que l'esforç se'ls enduia jornada darrera jornada envers l'acabament de la prova esgotadora.

La dissetena Volta a Catalunya no desmereix en importància a cap de les altres; hi concorren asos estrangers en competència amb els nacionals, i la solemnia arribada al recinte de l'Exposició de Montjuïc serà tan apoteósica com tantes altres, encara que no vagi acompanyada de la solemnitat oficial dels últims anys darrers.

La Unió Esportiva de Sants és mereixedora d'un homenatge per la organització de la Volta a Catalunya, i l'homenatge hauria d'ésser de tots els esportius catalans que assisteixen a totes manifestacions generals de l'Esport.

Algun dia caldrà pensar en la necessitat d'aquest homenatge, però, ara, deixem a banda aquest afer per acabar el nostre comentari.

Demà es llançaran carretera enllà prop de setanta homes per rutes de Catalunya, i cal que aquell escalf abrindat del poble no deixi d'acompanyar-los un sol instant. Potser el tribut de col·laboració popular, faci possible el triomf d'un corredor nostre per afegir un nom més a la llista triomfal dels guanyadors de la prova màxima del ciclisme català.

Corredors catalans i d'altres regions germanes avant en el vostre romiatge de l'esport símbol de fortitud, per camins de Catalunya!

AQUELL

Altaveu indiscret

Nova Junta del Club «La Unió d'Horta»:

President, Pere Serra Pau; sots-president, Joan Raurell Sabadell; secretari, Antoni Prats Durany; sots-secretari, Armand Recasens; tresorer, Ramon Font Borràs; comptador, Joaquim Bartomeus Martí; vocal primer, Francesc Altimis Rosal; vocal segon, Pere Olivé Carcolsa; vocal tercer, Jesús Ramon Ranau; vocal quart, Pere López Garcia; vocal cinquè, Jaume Casals Borràs.

Comissió Esportiva: Jaume Casals Borràs, Antoni Prats Durany, Pere López Garcia, Isidre Ribera Magriña.

Delegat a la Federació: Francesc Altimis Rosal.

***

El Campionat de la Copa d'Espanya té sorpreses imponents enguany. El Madrid, i l'Atlètic de Bilbao, els dos clubs que acaparaven la supremacia de la competició nacional fa uns quants anys, han caigut batuts als vuitens de final davant el Betis i el Sevilla i han palesat que el futbol del sur d'Espanya camina amb passa ferma per viarans d'una consagració estimable.

També l'Oviedo ha caigut, i ha caigut el València quedant amplament demostrat que no sempre els grans equips de Lliga són bons per jugar competicions decisives com la Copa Espanya, on el coratge acompanyat del joc és el qui venç, més que la ciència dels mestres del professionalisme.

També la caiguda de l'Espanyol, en la primera eliminatòria, té una igual significació.

El Barcelona segueix ben situat - sembla també caminar envers la rehabilitació tant de temps esperada. Però cal que el Barcelona obli les filigranes i el futbol exhibicionista, com hem dit sovint a L'ESQUELLA, especialment arran del primer partit amb l'Sporting asturià. El partit de diumenge ens va donar la raó. Les filigranes no compten en partides decisives; el que compta són els gols, i si el Barcelona vol, pot fer-ne molts jugant amb coratge i rapidesa. Potser ara és el moment d'arribar a la final i que els seus joves elements, amb l'estímul del triomf, facin un conjunt millor i un joc més efectiu, la vinent temporada.

S'han de trobar amb el Levante. Cal no oblidar que ha ven-

gut el València i que el València és equip de Copa, com la seva posició de finalista ho digué ben clar l'any passat, a l'estadi de Montjuïc.

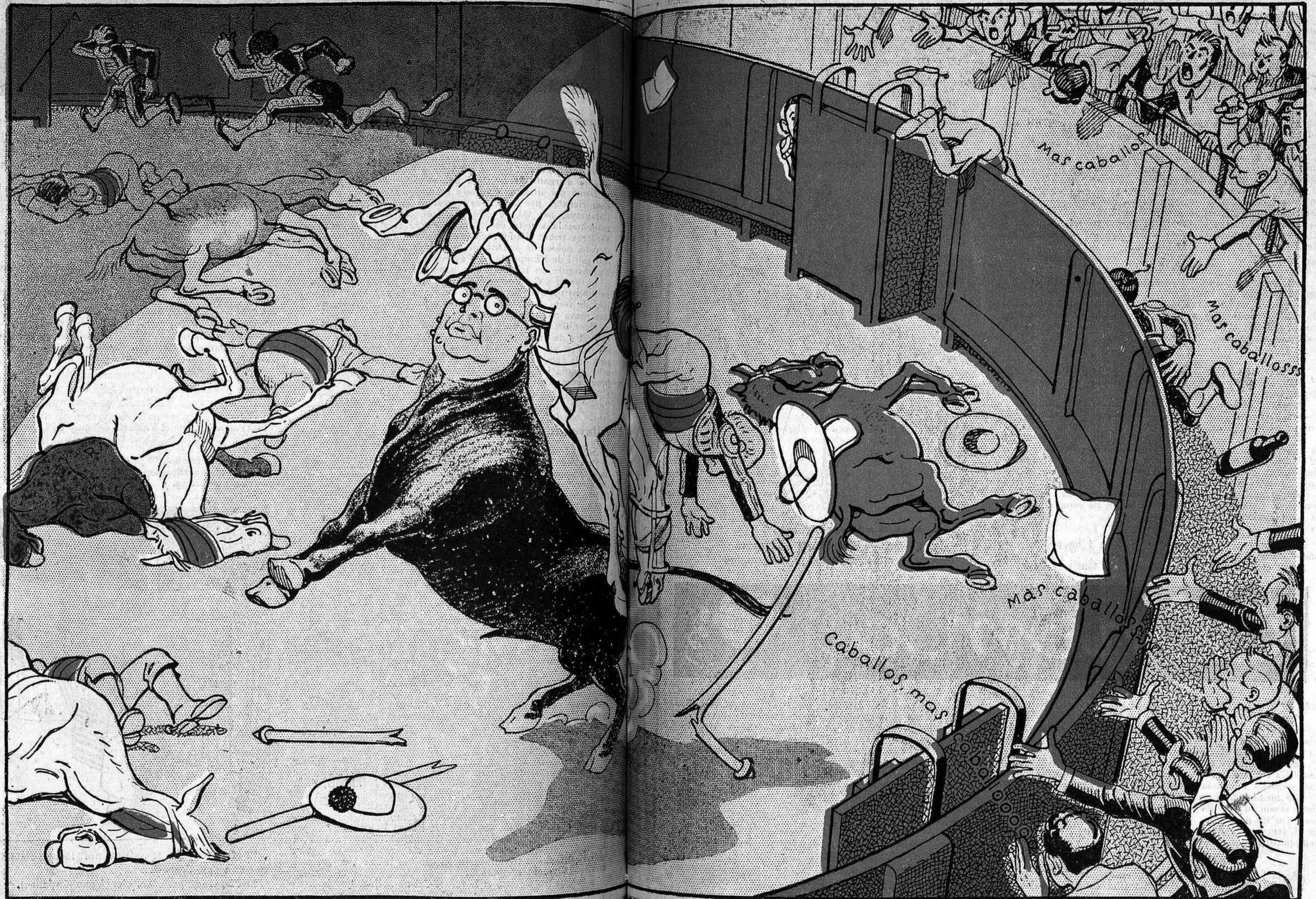
El Levante, cal batre'l per velocitat i efectivitat, i com més gols d'avantatge sapiguen treure'n millor. Es un equip dels que donen sorpreses.

El Mestre.—¿Que té malalt el noi? Fa una colla de dies que no ve per l'escola...

La Mare.—Ni per casa, d'ençà que té «patinet.»

La millor cursa de l'any

La copa enguany no sembla tan esquerpa per al primer club de Catalunya.

* * *

A Londres veuran el gran combat per al títol mundial de totes les categories, entre Max Baer i Schmeling, en el proper mes d'agost.

No serà a Londres mateix; el faran a l'estadi de Wembley. Creiem que a Anglaterra serà un èxit, i que salvaran el pressupost. No es el mateix un Baer-Schmeling, a Wembley, que un Al-Brown-Sangchili, a València.

* * *

El debut de Puruguaià Fernández a la davantera del Barcelona fou un èxit. El sudamericà jugava un xic d'esma a la primera part, però a la segona ho va fer millor.

Serà un bon element, però cal que els directius el tractin amb el mateix afecte que als altres, i mai com a estrella de l'equip. Seria un greu mal per al conjunt del Barcelona i per al mateix jugador Fernández, perquè es bó però fàcil d'enorgullir-se i oblidar-se de fer joc d'equip i tornar-se individualista. El tracte d'igualtat de directius i entrenador és el que ha de fer més fàcil l'adaptació de Fernández a un equip com el que el Barcelona té avui; sense jugadors escollits i amb elements poc propensos a la fatuitat.

* * *

Alemanya ha batut Txecoslovàquia per dos gols a un, el passat diumenge, a Dresde.

La victòria de l'Equip Espanyol ha guanyat en importància. El fet de Colònia posa a bon nivell la situació del futbol nacional, malgrat el resultat aconseguit per l'equip de Portugal pocs dies abans d'aquell partit.

* * *

Ha resultat una mena de moixiganga ridícula, la setmana d' l'Esport organitzada per Unió Catalana de Federacions Esportives.

Noaltres creiem que de res no serveix aquesta unió de Federacions com no sigui per a donar importància als elements que en porten la direcció.

La Federació Catalana de Futbol ha decidit de donar-se'n de baixa i creiem que és el millor que podia fer. Una unió de Federacions que es cregui amb dret d'intervenir en futbol i ficar-se fins en la suspensió de partits, com tenien en projecte, quan un'altra manifestació esportiva pugui sortir perjudicada i restar-li assistència de públic, és una cosa tan absurda i humorística com un centpeus amb barret de copa. I perdonin la comparació grotesca.

* * *

L'Espanyol parla de jugadors anglesos i ha pres d'entrenador mister Lowe.

La recerca d'elements de vàlua, li cal tant com l'oli cam-

forat a un moribund. L'Espanyol farà una mala fi sinó aconsegueix apedaçar l'equip per poder fer bones taquilles durant la vinent temporada. Altrament, sense socis, si el públic no acudeix a veure els partits de Lliga, li augurem una mala fi.

El Barcelona, però, que no es pensi encara cantar victòria. La ratlla defensiva no la té gaire forta perquè li manca un bon extrem-esquerra i un mig-centre suplent per quan en Berkessy pateixi alguna lesió.

No es pot riure gaire de l'Espanyol fins que no arribi a campió d'Espanya. Enguany, si vol, ho podria ésser.

* * *

Les organitzacions de boxa han quedat ben apagades. La caiguda de Gironès davant Miller fou un cop mortal.

Esperem, però, que surtin homes nous i noves empreses. Cal començar novament la casa que, quan arribava gairebé a la teulada, s'esfondrà llastimosament.

El banquet a Samper ajornat.

—Per què hauran ajornat aquest banquet?

—Home, veuràs: és que ara ja van prou tips!

Cinema

NOVES I COMENTARIS

Es tracta d'una nova pel·lícula de producció vagament nacional: «60 horas por el aire». La filmen en Lepe, l'Alady, la Conesa i en Nolla. Els assabentats ens asseguren que aquesta nova producció nacional serà tan bona com «El tren de las 8'47» i que els qui la filmen ho fan encoratjats pels resultats artístics i monetaris assolits amb l'esmentada producció.

Res no hi hem de dir quan no sigui que, víctimes pacients de la sessió on s'exhibí «el tren de las 8'47», no ens veurem pas amb cor de passar-nos una hora contemplant com en passen 60. Estem segurs que ens semblaria haber-ne passat 60, contemplant-ne passar una.

* * *

«Ambición». De l'Atlàntic Film, projectada al Catalunya. Sense que «Ambición» sigui un film de l'altre dijous, fa

sentir que és un film anglès. El juguen actors que, com Conrad Weidt, són un exemple de concisió i força. Trobem també en aquest film Jane Cornell, Joan Maude, Cèdric Hàewicke i Paul Graetz.

L'acció del film és moguda i l'ambient es propici a la presentació. Si el Catalunya té un públic assidu, aquest públic s'haurà pogut adonar de la diferència que mitjança entre produccions com «Ambición» i «El Niño de las Coles», tipus de pel·lícula demostratiu del gènere que enguany ha nodrit la pantalla del Catalunya.

* * *

Estan a punt d'obrir-se a Barcelona 9 locals nous de cinema.

9, sí, senyors, 9!!!

* * *

claror de lluna. Ens recorda una cançó napolitana oïda cantar per un mariner del Tàmesi.

* * *

URQUINAONA: «Curvas peligrosas». Film francès. Hom s'estranya que les corbes perilloses d'aquest film siguin corbes d'automòbil. Sembla que haurien d'ésser corbes femenines.

Un amic, al qual la il·lusió que s'havia fet del film se li tornà agra, va sortir amb nosaltres de l'Urquinaona tronant per haver perdut la nit.

Nosaltres, que hi anarem, sense voler que es tractés de corbes determinades, el film ens va semblar interessant i els trucs dels lladres d'automòbils fins ens admiraren un xic.

Abans —i no sabem ben bé per què—, contemplant aquest film ens hauriem recordat d'en Vachier.

Croniqueta de la setmana

«L'ESQUELLA» I LA PAU

Nosaltres, com Hitler i com Mussolini, som pacifistes i per arribar a la consecució de la pau, creiem:

- 1er. Que Espanya s'ha d'armar.
- 2on. Que de cada Espanyol se n'ha de fer, sinó es pot un general, un trompeta.
- 3er. Que s'ha d'anar a Gibraltar i fer que els anglesos toquin el dos.

4t. Creiem, igualment, que les illes Balears s'han de traslladar a Segòvia, car és injust tenir aquestes illes abandonades en la solitud de la Mediterrània i exposades que se les emporti qualsevol pirata desaprensiu.

5è. Hem de fer pactes amb Anglaterra, França, Itàlia, Alemanya, Andorra i Principat de Mònac.

han de pronunciar discursos enaltint la nostra història, la raça i la tradició.

Quan entre tots, nacionalment parlant, hàgim realitzat aquest programa, ja es podrà dir que ens hem posat a l'altura de les grans potències europees i aleshores esclatarà la guerra darrera la qual vindrà un gran temps de fecunda pau.

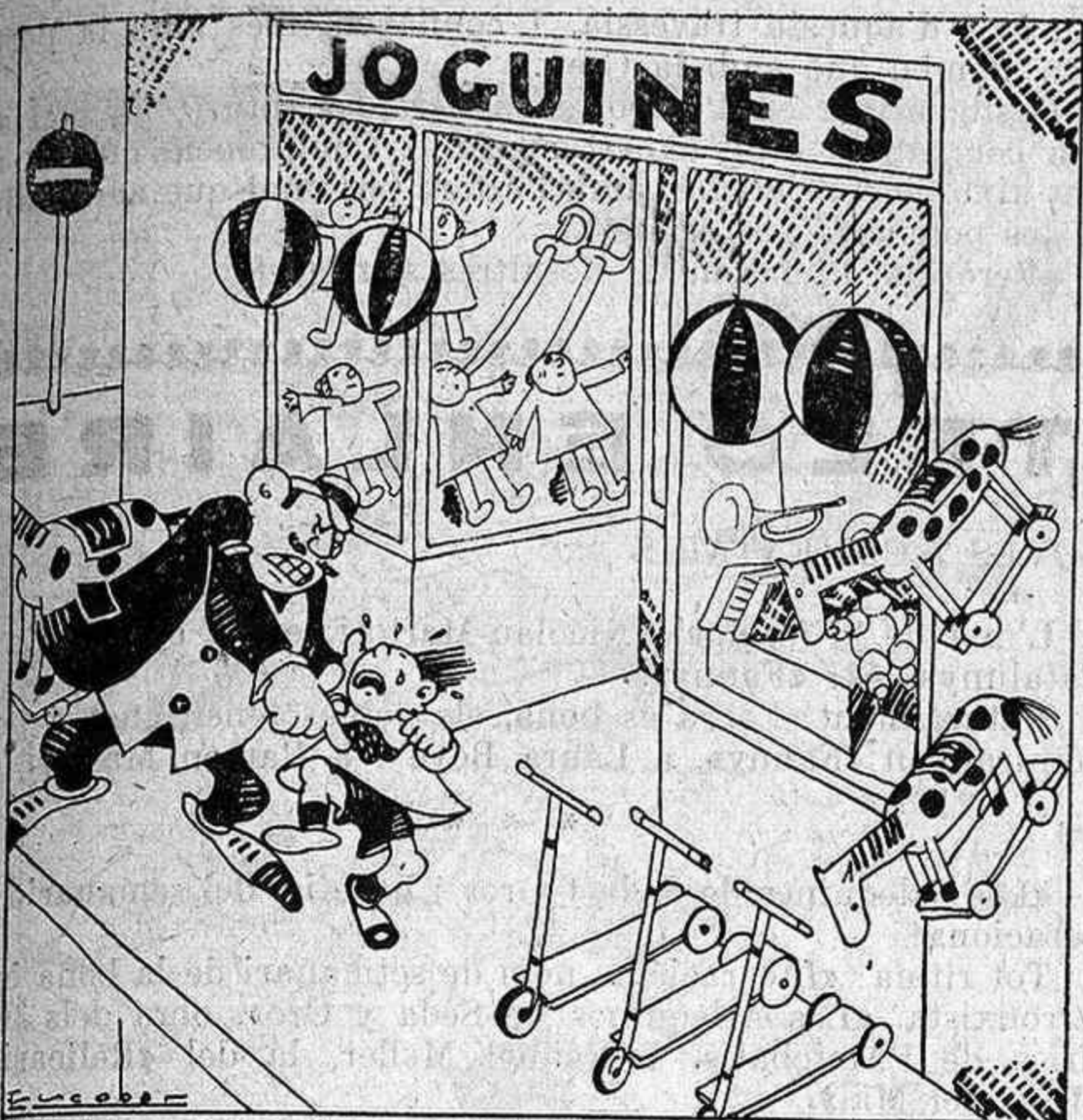
¿Es clara o no ho és, la nostra posició pacifista?

UNA ESMENA A LA LLEI DE PREMSA

Volem que la llei de premsa sigui una garantia perquè els nostres Caps, i els nostres correligionaris polítics, no estiguin exposats diàriament que el primer gasetiller que es presenti

els pugui treure els drapets al sol. Per això ens decidim a proposar a la consideració de la Cambra i dels grups de la Cambra la següent esmena:

El nou «papu.»

(Seran empresonades les criatures que vagin amb patinet.)

(Dels diaris.)

O calles, o bé et compro un patinet.

El film de la Warner Bros —«20 millones de enamoradas»— s'ha estrenat al «Fantàsiu».

L'argument d'aquest film no és pas nou i altres vegades hem vist passar per la cinta cinematogràfica les interioritats d'una gran emissora nordamericana de ràdio.

Decoració moderna, aparells moderns, il·luminació moderna, tot molt modern, però d'una modernitat comercial cridada a esdevenir transitòria modernitat «standard».

Gínger Rògers, Dick Pòwell i Pat O'Brien partèn el pes del film, i els aneu seguint —justos i de bon veure sempre— i això us fa oblidar un bon xic la primera de les coses que veieu passar pel llenç.

«20 millones de enamoradas» és un film dirigit per Roy Enright; és un film més. Us ajuda a passar el temps, i això és tot. L'oblideu i el podeu tornar veure una altra vegada. Ja us sembla, en veure'l per primer cop, que l'heu vist abans.

* * *

«Mi Lucha». Si ho llegiu així, us pot semblar un film tret d'una mena de memòries d'en Hitler. Si ho sentiu pronunciar, escoltareu: «Milucha» i aleshores us semblarà un film tropicalment sudamericà.

En la bareja de «mi lucha», «milucha» trobaríeu la realitat autèntica, tant de l'obra que existeix, com la guaiaba de l'altra, que vosaltres us imagineu.

* * *

«Cabo de Java», amb Anna May Wong, al Maryland.

El fill d'un armador anglès ha portat una xinesa a Anglaterra. John Loder és el fill de l'armador anglès, i Anna May Wong és la xinesa. I ja qualsevol pot preveure el conflicte, conflicte tan rebregat com un vestit quan surt de la maleta. El d'Anglaterra i la de Xina no s'avenen.

¿Que som massa exigents i que ens fa delirar la novetat?

Entonem el «mea culpa». Quan encara fan un èxit de folletó les «profundes» novel·les de la Carolina Invernizio i quan encara sembla vivíssima la sentimentalitat cofoia del dramàtic «Felipe Derblay», no es pot trobar suat —encara que ho sigui— el més modern i patètic conflicte de races.

* * *

COLISEUM. «Divina», film de la Ràdio, ha posat a la pantalla d'aquest cinema una nota original. «Divina» és una pel·lícula afinada com una balança. Fins hi és ben mesurada la

Es crearà un penal a la Guineà —per alguna cosa l'hem de tenir— per als directors, redactors i porters del diari que gosin criticar la labor política d'homes eminents com en Pérez Madrigal, Primo de Rivera, junior; Albinyana, Royo Villanova, Emilià Iglésies, Círcera Voltà, etc.

MITING AL PALAU DE PROJECCIONS

Amb l'assistència de 17 espectadors se celebrà el passat diumenge l'acte d'afirmació obrerista, patrocinat pels «Joves Tradicionalistes».

Fem una recensió de la intervenció del gran orador i amic nostre... Té! Ara no li recordem el nom!

Aquest gran amic de L'ESQUELLA, va començar dient, dient

«Assegurem als obrers tradicionalistes un bon lloc en el setè cel i sis rals de jornal ací en la terra. Seguint fidels a la tradició d'un poble d'«hidalgos», volem que els obrers es treguin la gorra i facin reverències als amos, així com que bésin la mà dels capellans. Els obrers no s'han de passejar pels parcs i llocs públics freqüentats per l'aristocràcia perquè és desplaent als rics veure vestits blaus i espadenyes blanques, per blanques que siguin. La classe obrera ha d'oír missa tots els diumenges a les Esglésies populars, mai no ho ha de fer a les Eglésies dels Jesuïtes, car ja és sabut que són Esglésies de classes superiors.»

El nostre amic va acabar el seu discurs eloqüentíssim en què assegurava que les seves paraules eren l'expressió més justa dels Evangelis del partit.

Nosaltres, i el Pare Laburu, també ho creiem així!

ALTRE MITING DEL DIUMENGE

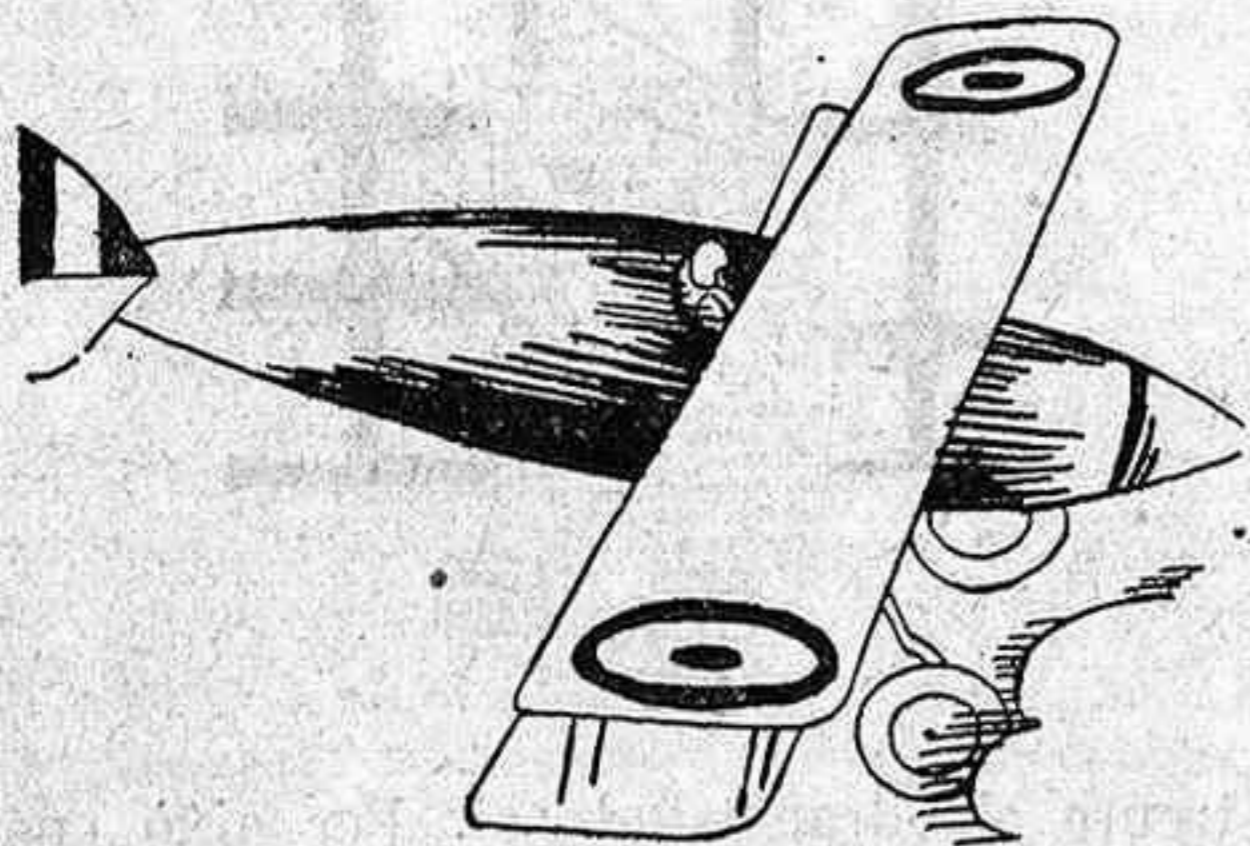

El féu el senyor Fic i Pon al Districte Vè. Aquest míting fou més concorregut que l'altre, degut a la situació. Els assistents pujaren a 32. Hi hagué desmais i fins aplaudiments.

El Districte, però, no va trencar les seves activitats habituals.

LA TRAVESSIA D'EN POMBO

L'aviador Pombo, malgrat l'espectacular Crucifix d'or i les benediccions, ha tingut un accident, en el qual ha reventat l'aparell. La travessia s'ha donat per acabada.

No sabem per què, tinguem el pressentiment que la Creu —ja portada en altres «raids» fracassats—, seria inútil per al

bon èxit d'aquesta travessia. I confiàvem més amb la perícia d'en Pombo que amb la Creu.

Desitgem per en Pombo, en els «raids» futurs, un bon avió i la companyia d'un expert mecànic. Comprenem que és mal vist això de confiar més amb l'esforç personal que amb l'ajuda de les potències misterioses...

¿Però què hi farem, si nosaltres som així?

TELO ENLAIRE

NOVES I COMENTARIS

L'èxit de la formació Nicolau-Martori, en la seva volta per Catalunya, és: «Fanny».

Naturalment: l'obra és bona, els pobles tenen gust, i poden admirar, en «Fanny», a Laura Bové i a Ramon Martori.

* * *

«Los Arlequines de Seda y Oro» i benefici del semanario «Liberación»!

Tot ritma: «Liberación», nom de setmanari de la bona època lerrouxista. «Los Arlequines de Seda y Oro», obra dels temps lírics de l'Amichatis. I Raquel Meller, la del «Relicario» i «Flor del Mal».

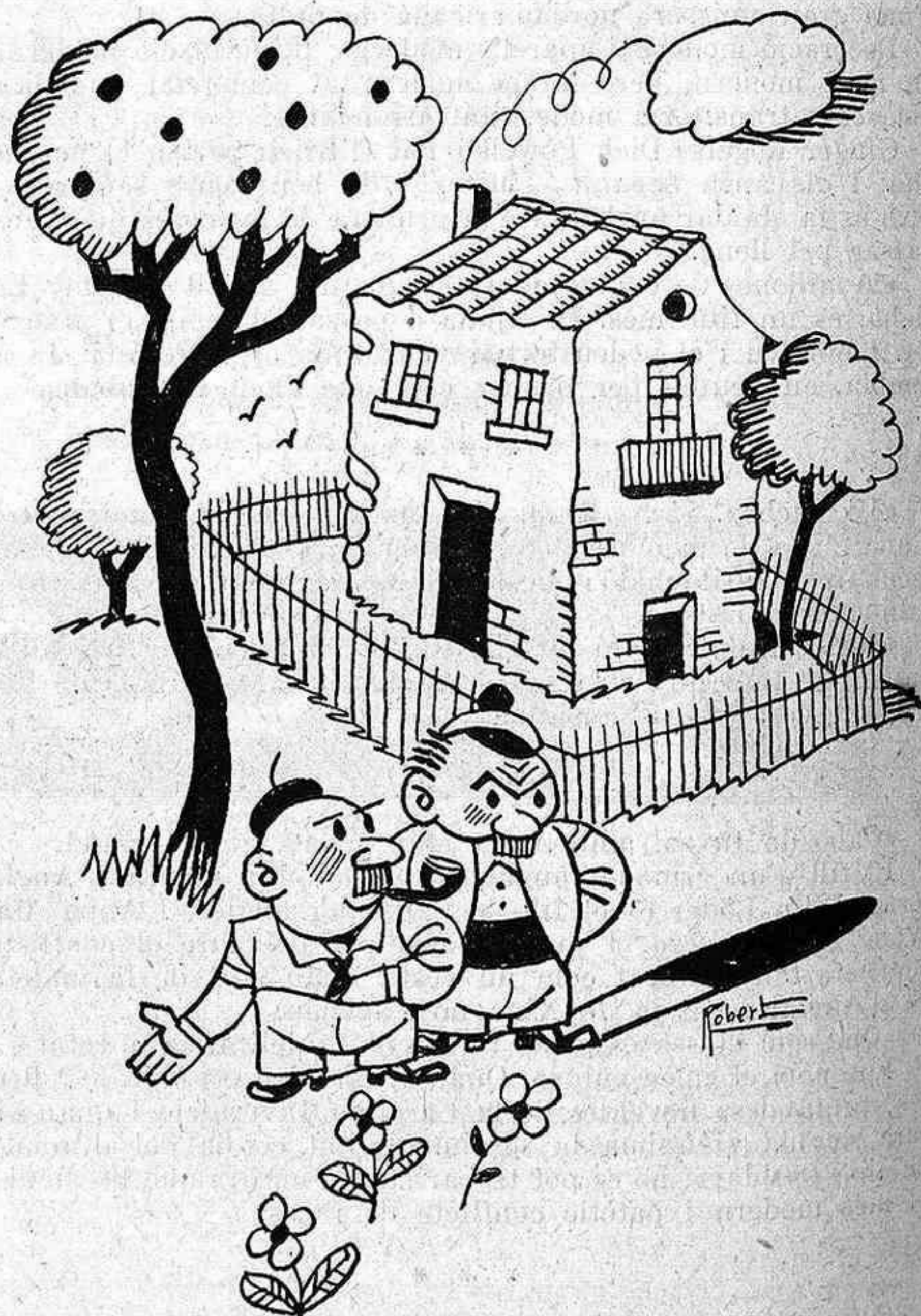
L'Olímpia, el dissabte passat, devia fer flaire de càmfora.

* * *

«Com és de difícil arribar «efectivament» a les cent representacions d'una obra, després d'haver-ne adquirit el compromís!»

Això ens dirien que monologueja un agosarat empresari local que aquests dies, i sense torrar-se a la platja de Montgat, està agafant una morenor-clara.

* * *

Uns que tornen a Astúries.

—Mira, mira, mira, encara hi ha quedat la teva casa.
—Es que hi tenia una falca!

La moral a les platges.

—A tots els qui estan ajeguts a la sorra, caldrà inculcar-los la moral cristiana.

—Es clar; podrien tornar-se «sorraïns.»

Laura Pinillos segueix omplint el «Còmic», amb «El cantar del gallo».

Es allò que deia un admirador de la vedette: «¿Qui no qui-quiriqueja veient la Laura Pinillos?»

* * *

En Joan Cumelles ha fet «El Místic» al Pompeia. Tot Gràcia ha quedat bocabadat. «El fa millor que en Pius Daví» — deia un entusiasta d'en Cumelles—. «Mai no es va ficar les mans a la butxaca. Ni en el moment de la mort.»

* * *

La casa Millà ha publicat, bellament impresa, com és d'habitud en aquesta casa, la darrera obra de Josep M.ª de Segarra: «Reina». No es confongui amb «Reinaré».

Aquesta edició forma part de la publicació de la casa Millà: «Catalunya Teatral».

* * *

Uns autors de revisteta madrilenya —aquests autors sempre apunt de tota actualitat— n'estan escrivint una que deixarà eclipsats els mereixements de la que diu per títol «¿Qué pasa en Cádiz?»

La nova revista, ja batejada amb l'actualíssim títol de: «¿Qué pasa en Portugal?», es diu que es representarà a tot cost i sense regatejar sacrificis. Hi haurà un ball de Cort amb una gran magnificència de condecoracions i sabres. Sortiran vedettes despullades per tenir aburrida la roba i comparseria, també despullada, per no tenir-ne. Es veuran maniobres. Es despendrà molta pólvora en salves. I la representació acabarà amb una traca valenciana de gran efecte. Després —a l'apoteosi de la revista— una vedette, vestida de República, vendrà en públic el cap dels protagonistes de la revista: en fotografia, naturalment!

* * *

Lola Membrives s'ha fet esperar. El seu debut, però, era anunciat per ahir a la tarda, festivitat catòlica de l'Ascensió de N. S. J. C.

La Membrives ha triat pel seu debut al teatre Barcelona una obra d'en L. Fernández de Sevilla, l'afortunat —(emprem un adjectiu de clixè)— autor, o coautor de «Madre Alegría». L'obra de L. Fernández de Sevilla porta per títol: «La casa del olvido», i és una mena de «Tía Tristezas», amb mongetes i ex-noies dolentes que es van tornant bones en tocar-les el Sol de la Gràcia. I aquest Sol de la Gràcia no és cap sol andalús (malgrat l'obra sigui andalusada), ni cap «Sol de la Humanitat».

Com que actualment «es porten» els ambients de convent, i les mongetes, posades en escena, tenen èxit, aquest pastisser artístic, que és el senyor L. Fernández de Sevilla, ha confeccionat una nova melmelada per als seus enllaminits parroquians. Lola Membrives, la condecorada actriu, és l'encarregada de servir-la al públic. Tot plegat esperem un nou èxit, un bon xic empalagós.

* * *

Es parla d'un club Alady en el qual s'hi intallarà «la clínica terapèutica de la «crisis». Això, segons «La Noche».

Confiem que, a no trigar, podrem veure que obra les seves portes un nou club: el club Castanys: «botiga de braguers profilàctics del bon humor».

I que no es digui que la nostra època no és meravellosa!

* * *

«Pen Club Misteri»; «Pen Club Misteri» «Pen Club Misteri».

¿Què serà?

Uns diuen que es tracta de l'obra d'uns autors locals! Altres que els autors locals res no hi tenen a veure! Altres diuen que es tracta d'uns homes fets invisibles per les circumstàncies, una anticipació molt a tall de Wells.

En resum, i com fixació precisa, res. Els periodistes han perdut la llanterna que cal per a cercar l'home o els homes.

«Pen Club Misteri», «Pen Club Misteri», «Pen Club Misteri».

* * *

«Circuitos» Carcellé.

«The Joannys», procedents del Teatre Fontalba, de Madrid.

¿De debò? Figureu-vos què representa per un provincià barceloní poder veure una atracció procedent del Teatre Fontalba.

I en Ràmpen! I la Anacaona! I Díez Cabrejas! I Río de Castro! Tot procedent de Madrid, tot!

Haurem d'anar al Tívoli. Els «circuitos» Carcellé és impossible que tinguin «corta circuitos».

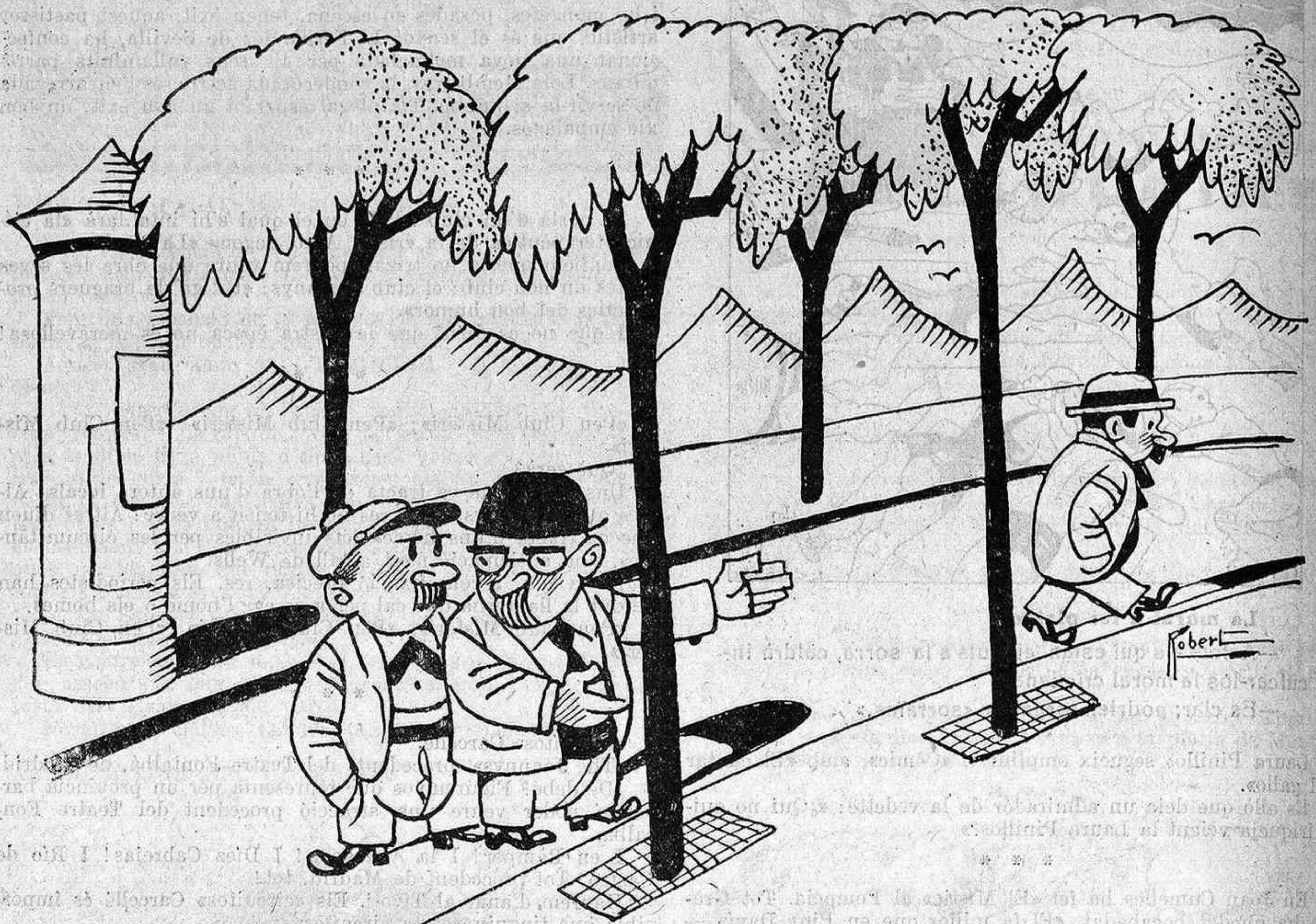
I visca en Muñoz Seca, el «senyor» del «Senyor».

Lleis i... lleis.

—Us dic la veritat: la censura em pesava, però la llei encara em pesa més.

—Aquell individu canvia més de partit que de camisa.
 —Això, ho fan tots els qui la porten bruta.

ESQUELLOTS

L'optimisme exultant i gairebé eixalbrat del Consell tècnic-polític-administratiu i interí, està a punt de tornar-se aigua poll.

Aquell pla quinquennal que havia d'arribar a l'estratosfera i sobretot aquell hé de Déu d'obres públiques que Vallès i Pujals va cantar amb tant d'entusiasme com si es tractés d'un nou «Elogi de Catalunya», aquell cèlebre llibre entatxonat de plagis, tot està a punt d'anar en orris.

Què passa? Doncs que a la Cort troben que encara són massa catalanistes. I hom parla ja de dimissions col·lectives.

***

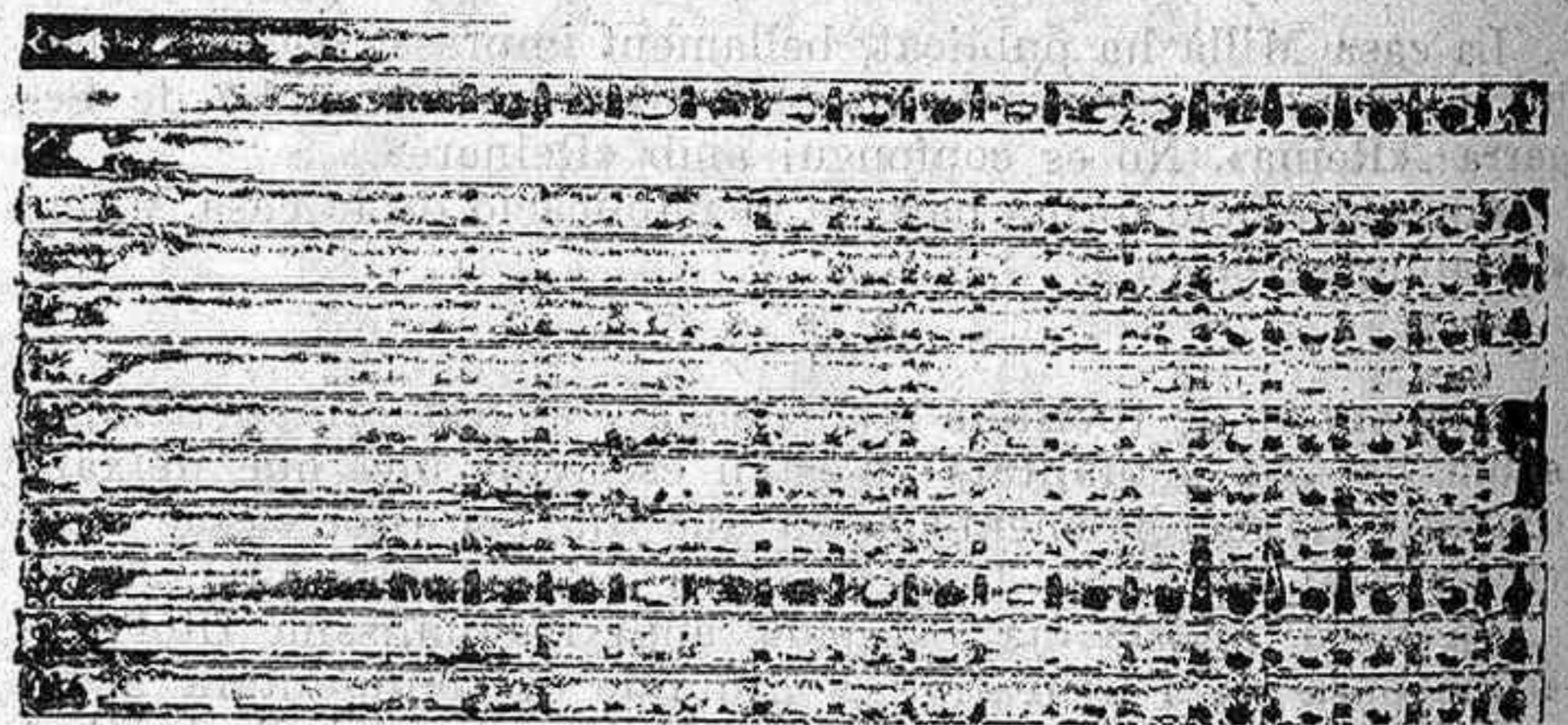
A Còrdova, el senyor Lerroux ha manifestat que a Espanya no hi havia republicans ni monàrquics, sinó nacionals.

Aquesta declaració, fet i fet, pot entroncar-se amb les que amb un sentit semblant ha fet diverses vegades el senyor Cambó.

Ja és sabut que la Lliga i el lerrouxisme van néixer gairebé el mateix dia. Per això, entre els trenta cinc anys de catalanisme ful de la Lliga i els altres tants anys de republicanisme tèrbol del «caudillo», no hi ha més diferència que l'un és cara i l'altra creu,

***

**Aquest número ha estat
visat per la censura**

***

El fet culminant de la setmana —apart del procés contra el Consell de la Generalitat de Catalunya— ha estat el formidable discurs de Manuel Azaña a València davant una gentada enfervorida i també formidable.

Els dretistes no hi veuen de contents i a més de quatre se'ls ha posat pell de gallina i, com vulgament es diu, no els arriba la pell al cos.

El que cal és que convoquin eleccions. Serà l'hora de riure.

***

Com a complement de l'eixamplament de la base de la República i d'acord amb aquella pacificació dels esperits per la qual està treballant amb tant d'encert el senyor Lerroux, es parla de retornar als jesuïtes, als pobrets i resignats fills de Sant Ignasi, els bens que els van ésser confiscats en temps de la República del 14 d'abril. El valor d'aquests edificis puja aproximadament a 160 milions de pessetes. El regalet té, doncs, certa importància. A més, cal tenir en compte que els jesuïtes saben pagar bé llurs afavoridors; amb oracions

benediccions, naturalment. No fos cas que pensessin malament altres coses. No val a badar!

* * *

En la majoria dels edificis confiscats als jesuïtes, la República va instal·lar-hi escoles. Si es confirma el retorn a llurs propietaris, poden passar dues coses. O bé que hom engegui els infants que vagin a fer cops de pedra pels carrers, és a dir que se'ls tanqui l'escola, o que l'ensenyament laic sigui substituït pel tan acreditat i propi de l'Orde de Sant Ignasi.

* * *

Els cants d'«Els Segadors» i «La Santa Espina» han passat, per segons qui, de la condició d'himnes a la de plats de taula. Com hauran llegit, posats al final de l'àpat radiofònic, com a postres, són pecaminosos. Al començament, tampoc no van bé. Intercalant-los, com un entre-mès o un plat de verdura, poden anar...

Ara bé; hi ha qui no els pot païr ni al començament, ni al mig ni a l'acabament. Ens temem; però, que els qui es troben en aquest cas hauran de fer proveïment de bicarbonat. I si encara no fos més que per això...!

COM A CAU D'ORELLA

«No puc més! No puc més!»

El qui no pot més és el senyor Jaumà de Bofarull. I així ho fa saber als qui volen escoltarlo:

—«No puc més! No puc més! Aviat, patiré del cor. Estic atabalat! Abans de ficar-me en aquest vespre municipal feia una gran vida de propietari d'Horta. A les deu al llit i de bon matí a donar un cop d'ull a les gallines i cap a la meva feina. Ara, la meva vida és un vals d'envelat i em passo el dia amb rodaments de cap. M'esgoto! Llanguixo! Em desfaig! Tot sigui per al partit, però ai!... que em moro.»

Es molt possible que el partit, i fins els molts barcelonins que admirem el senyor Jaumà de Bofarull, exigim massa d'ell.

Com a propietari d'Horta era tan extraordinari! I ja no pot més, no pot més!

Proposem firmar una sol·licitud per alliberar el senyor Jaumà de Bofarull de semblant turment.

Un erudit municipal, el compara a Sisife!

Venda i Clínica
d'encenedors

CASA SUBIRÓS

Hospital, 42

Telèfono 13651

PERA VESTIR AMB ELEGAN-
CIA I PER POCOS DINERS

Passeig de Gràcia, 18

Casa BASTIDA

GRAN BASAR DE SASTRERIA I CA-
MISERIA SISTEMA NORD - AMERICA

Els nostres articles i els nostres preus sempre han respost a la mateixa idealitat: facilitar LA MAXIMA ELEGANCIA AL MES BON PREU, amb vestits, camises, pijames, barrets, corbates i gèneres de punt.

Vestits a 15, 25, 40, 50 i 60 pessetes
Pantalons a 4'95, 7, 8, 10 i 15 pessetes
Camises zèfir a 4'95 i 7'95 pessetes
Camises de seda a 12 i 15 pessetes
Pijames a 5'95, 7'95, 12 i 15 pessetes

Si l'elegància ha estat en altres temps un privilegi, la CASA BASTIDA ha creat una fórmula que la fa accessible a tothom.

SECCIO DE VESTITS a mida, desde 50 pessetes, diferents formes, teles de gran fantasia estil anglès.

Tenim una secció ultra ràpida en la qual podem confeccionar tota mena d'encàrrecs en quatre hores, com també una secció de gran luxe, on es confeccionen tota mena de vestits amb bons folros i acurada confecció, amb un 50 per 100 menys que els nostres competidors.

Considerem l'estalvi la cosa més essencial, obsequiem els nostres clients amb segells d'Estalvi de la Caixa de Pensions per a la Veïlla i altres presents, en proporció amb l'import de la compra.

Azaña. — Com poden veure en aquesta porta no hi entra cap més pilota. El qui «Més-falla» sóc jo!